

Gratulantene i kø

LYKKØNSKNINGER: Det manglet ikke på gode klemmer da Herdis Maria Siegert kunne ønske velkommen til egen utstilling på Haugar lørdag.

Foto: Anne Charlotte Schjøll

TØNSBERG: Gratulantene sto i kø da Herdis Maria Siegerts fotoutstilling åpnet på Haugar Vestfold Kunstmuseum lørdag.

Erik Munsterhjelm
977 40 715
erik.munsterhjelm@tb.no

Selv sto kunstneren ute i borggården og tok rørt imot alle gratulasjonene. At hun satte stor pris på all oppmerksomheten, kan det være liten tvil om.

– Dette er veldig hyggelig. Klart det er det. I morges spurte jeg meg selv om hvem som hadde sagt de ville komme, om det ville komme noen i det hele tatt. Og det gjorde det jo. Jeg er, som du kanskje ser, litt på tuppa akkurat nå, sa hovedpersonen med fav-

nen full av blant annet blomsterbuketter.

– Fortsetter det slik, kommer jeg snart til å trenge assistent, fortsatte hun.

Gjestene var for øvrig ikke det eneste hun ga uttrykk for å sette stor pris på.

– Hvilket utrolig flott museum dette er. Kan du være så snill å skrive det for meg? For ikke å snakke om de ansatte. Du verden hvilken flott stab. Et nydelig sted rett og slett.

I ærbødighetens lys

UTSTILLING:
Herdis Maria Siegert:
«Hommage», fotografier
Haugar Vestfold Kunstmuseum

Anmeldt av
Grethe Hald

Med «Hommage» har Herdis Maria Siegert valgt en åpen tittel på sin utstilling på Haugar. Hun gir sin hyllest med bilder tatt gjennom 20 år. En hyllest til naturen, men også til fotografiet og annen kunst, slik jeg ser det.

Et mørkt, åttekantet rom omkranser serien av «Rocks against ocean», med lyd bakenfor. Åpningene mellom formene, det er der lyset kommer inn og det er der noe skjer. Mellomrommene, tiden mellom de store hendelsene, hva fyller vi dem med?

I det store orkidébildet som

åpner utstillingen er det derimot mellomtonene som dominerer, som sandkorn eller kullstøv på papiret. Vi ser den mørke maskeformen, men kanskje også den menneskelige til en som ser innover i bildet, – som var bildet en hyllest til Magritte.

Også kunstneren O'Keefe's ånd svever over orkidérommet. Den utsøkte betoningen av og kjælingen for det skarpe mot det vage, lik en monokrom akvarell, tusjlavering eller sart kulltegning. Motiver betagende vakre, fascinerende, og oppslukende, – ikke minst for fluer.

Med Siegerts valg av utsnitt, detaljer og maleriske uttrykk kan man dessuten ane hennes hyllest til fotografiens store pionerer.

Dette er ikke botanikk, det er

en flik av verden der vi ser både det gjenkjennelige og det fremmedartede. Et dragende, mystisk mørke, løven, fabeldyret, sensualiteten, feminiteten og det hårete, tungt maskuline.

En trekantet gressdusk i et fjellskar tegnes med lys. Naturen gjør det, og Siegert gjør det på sin måte, med fotografens blikk. Som når båra bryter blankt mot den store, opphøyde skoddestillheten. Det svarte står mot det hvite, fargenes og livets grunn-skala. Og hele tiden den underliggende tanken, som gir kunstopplevelsen merverdi. De to største bildene får oss også til å tenke på Jan Groths minimalisme. Hommage?

En båtstevn i Venezias lagune, hvor tar gondolieren oss? Over Styx? Vi ser ikke ferjemannen,

men vi vet han er der. Som den tåkete horisonten er der, uendelig, og ikke til å fatte.

Ser du berget hvile i havet som et stort, sedat havdyr? Havflaten er urolig småkruset, bare et ørlite, perlende skumpunkt tar ned himmelens lys. Til mørket over det dulgte i dypet.

Rykket vi ut av stemningen er det når nordlyset får konkurranse av billedkantens nøkterne filmtekst: APX 400. Men jeg vil ikke vite dette. Ikke nå. Jeg vil være i nordlysets magi. Selv når den hvite fargen i KODAK spiller mot hvitt lys i smekket strå, vil jeg slippe å få min opplevelse synlig sponset, om enn bare i navnet.

Stor, sort stein, nesten svevende, «Black Stone in Waterclouds», med den trange toppen

av bildet der linjer møtes til fullkommenhet. Som en ode til skjønnheten.

Ærbødigheten som ligger i blikket for naturen bærer Herdis Maria Siegert fotokunst. Dermed holdes også bevaringstanken frem for oss, paroleløst.

En flik av en verden som ingen andre før har sett akkurat slik, det er kunstens innerste vesen.

Is og vann former og setter spor, både evigvarige og flyktige. Noen av disse har Siegert fanget gjennom øyeblikkets og egen formende kraft.

Nytelse og tanke. Kan kunstopplevelser bli bedre?

Den utsøkt monterte utstillingen vises på Haugar til søndag 30. desember 2007.